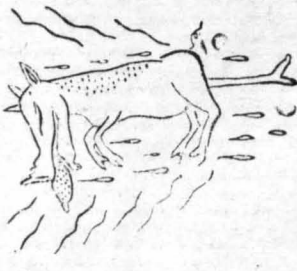

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ο Κάτσος ο Πρεβάσης κι' ο Μανώλης ο Τεζάσης ήταν παλιοί κ' οι δύο χωροφύλακες, συνάδελφοι, καταρωτοήδες, και σατανταροφάνεις με το όνομα:

Νάτο, άπάνω στη φωτιά, ροδοκόκκινο, χρυσοφίμενο!

Κάθε κουμπότρυπα (κουμπί, κορώνα, που λέει κι' ο λαός. Ο Πρεβάσης κι' ο Τεζάσης λοιπόν, είχαν μεγάλο κατασάβη και μεγάλη εντρόβαλα εκείνη την ημέρα.

Γυρίζανε από χωριούδα σε χωριό, να ενεργήσουν επιδόσεις. Εκτελεστική αρχή, ή χωροφυλακή, και όλοι από δωτή περμένουν. Η Έφορεία, ή Διοίκησης, το Γεωργικό Γραφείο, ο Εισηγητής, ο Ταμίας κ.λ.π.

Μόνο το Ναυτικό και η Αεροπορία δεν μάζ φηφιθήσαν ακόμα, μα άπου νάνα, μα μάζ στεβουν έγγραφο, μα ήμερα, για έπίδοση κ' αυτά, εβεν ο ένας.

Μάζ ένε σε α ρ α ν τ α κ ο ρ ο υ δ ε ς, μα σατανταροφάνεις μάζ μάζ καπνίστησαν, άπάντησαν ο άλλος.

Και εβαν δίσρη, εκείνη την ήμερα, να παραπανούνται και οι δύο. Πρώτα, γιατί τρέχαν από το πρωί άπάνω στα καταάβραχα, νηστικοί και δημοκρίμιοι.

Δύτερον, γιατί ο Κάτσος ο Πρεβάσης ήτανε φαγάς πρώτα μεγάλος και δεύτερον, ιεροκή. Ένώ ο Μανώλης ο Τεζάσης ήτανε πρώτο και κύριο μεταρκής και εβχε το φαί για δεύτερη κοβέντα. Έτσι ο ένας, σκεπάζησαν τον άλλο και κάναν και οι δύο ένα ζευγάρι ταυρασιμένο και άχώριστο!

Και τρίτον, γιατί έχασαν και τον δρόμο, μέσα στις λογιές του Μπέλεσι. Κι' άντι να κατεβούν στη Ράμνα, που τους περίμενε μεζές κοτόπουλο στου Πάροδρου, σαλάτα πεπεριές και άφράτο κωσανέλα, άντι να κατεβούν στη Ράμνα, λέμε, κοντεύανε να πέσουν άπάνω στα φαλάσκια και να πιούν στη Βουλγαρία!

Δεν σούλεγα, βρέ άδερφέ, να στεκώμασαν λιγάκι σ' εκείνο το παλιό χωριό, πουταν κοπτά στη Βετέρνα; Κάμ θα τοιμπόουσαμε, για να νηστασοποιή, εβεν ο Πρεβάσης στον συνάδελφό του.

Τι θάβουσκες να πής, σ' αυτό το παλιό χωριό! Προστυγνώς συνοικιαός. Άντοι ούτε άγιασκό δεν άβχουνε, όχι κρασί.

Δεν πρόκειται για το κρασί. Θα βρισκεμε να φάμε.

Νά φάμε! Τι να φάμε; Πάει καίτω το φαί χωρίς κρασί!

Μά είν' άνάγκη να βρούμε και κρασί!

Κουρασμένοι, καθώς είμαστε, μόνον αυτό θα μάζ στυλώση!...

Άλλως τε, τι να τρώγαμε κ' έτσι; Πράσσα βροστά σαλάτα, με λίγο σισαμιάλαο.

Οι δύο φίλοι και συνάδελφοι, άρχισαν να γαρινιάζουν:

Σούτα να μείναμε στη Βετέρνα, που εβχε και ρετιόνα.

Και τι να τρώγαμε κι' έτσι, που νηστεύουν όλοι; Άντε, θάσοω λαγάδα να φτάσοωμε στη Ράμνα, να φάμε για καλά.

Ήταν ή πρώτη τους φορά που διαφρονούσαν οι δύο συντροφοί για το φαγητό. Ντοκρεμένιοι στα Πορθηνα, χάσοωσαν το μπουσούλα.

Άλλοι χριστιανοί, βρέ άδερφέ εδω άπάνω! λέγανε.

Όυτε μεζέδες, ουτε χάνια με κρασί.

Κρατούσαν από πάνω τα ταυράχια τους σαν να τα έβηναν

τρώνε κ' οι χωροφύλακοι!

— Έλα ντέ, μαρέ, χριστιανοί εβνε αυτοί;

Η ήμερα ήτανε λαμπρή. Ένας ήλιος του Θεού άπλωνότανε παντού κ' έγλίαινε διητή φύση, εκείνο το ήσυχλο και σιακπιλό φθινοπωρινό άπόγιομα. Τα δέντρα, με τα πρώτα κίτρινα τους φύλλα, σαν να ριγούσαν έλαφρά, από άνατριχιλές χρυσοπατές. Στη γή τη νοτισμένη από την προσημερή βροχή, μύταζαν τα νέα φάσρα, που έβερναν νέα ζωή στον κόσμο.

Πέρα, μακριά, σε μενεξεδένα δνερα, βυθισμένα τα άντακονά βουνά, σαν να κομούνταν γλατά. Πουλάκια φλευτοούσαν μέσα στα καλάθια. Νερό καθαρό και ζάστερο, έτρεχε βισαπικό στα ρεματάκια και κρημνίζότανε κάτω στην καρπηριά, γελαστό, παχυνόαστό, σαν να πηδούσε, όλο γέλια και λάμ...

Άνοιξε τα ρουθούνια του κ' άσφάηθηκε. Ψες στου ήλιου τις χαρές...

Άπο διη αυτή την ποιήσι, οι δύο φίλοι και συνάδερφοι τίποτε δεν βέβησαν. Ο ένας κούταζε τα πουλάκια και τα φανταζότανε ψητά στη σούβλα και δύο ξερογλυφάτανε, κ' ο άλλος μεθούσε, φανταζόμενος τα ρεμάτα να τρέχουνε κρασί!

Τι το θέλουν το νερό;... Άφθονο και πάει και χαμένο. Πόσο πιο καλά θα ήτανε ο κόσμος, άν μερικά ποτάμια τρέχαν και κρασί!... Τι ζοφία να μη εβχε ο Τεζάσης γεννηθή, πριν γίνει ή Δημοκρατία!...

Καθώς προχωρούσαν πενασιμένοι, κουρασμένοι, μελεγχολικοί, άξαρικα, στάθηκε ο Πρεβάσης.

Μανώλη, Τι; Κάτι μωρίζει εδω πέρα. Ο Μανώλης άνοιξε τα ρουθούνια του κ' άσφάηθηκε τον άέρα.

Όυτε μωστό μωρίζει, εβτε, ουτε σούσια, ουτε ρετιόνα, ουτε λάγερρο, ουτε πάτο και κωτεκάθισμα κρασού.

Μωρέ, τι ρετιόνα και καλό να μωήσης! Χοιρώνε. Έδω μωρίζει φημένο χοιρινό!

Ο πενασιμένος καρβέλια νευρεύεται! του εβτε ο Μανώλης.

Άλλα ο Κάτσος ο Πρεβάσης, δεν άπάντησε Σάν να άκαλοφούσε έναν όδηγο άόρατο, διειδυτόνα σε ένα μέρος με όρηι από...

Χάσος τις βέγγες τών κοντοκλαδιών, που του έφράζανε το δρόμο. Ο Τεζάσης άκαλοφούσε βλαστημώνας:

Έμένα κόλλησε ή γλώσσα μου κ' αυτοί μου λέει για χοιρινό, εδω στο έζημο το μέρος! Βρέ έλα, βρέ Κάτσο, από το μονοπάτι που βουδίζω, γιατί θα νητώσομε εδω και θα μάζ φαν' οι λίκια!...

Άλλα ο Κάτσος πού να κρατηθή. Σε λίγο να έκει άπάνω στην καρφή, ένα χαμικολιθάκι, με σανίδες, κωκοφρασιμένο και φτωχό. Ο Κάτσος σαν να τον τραβούσε από τη μύτη ή όμηι, έτρεχε προς τα έκει.

Τι διάβολο θα βής να πής και να φάς, βρέ Κάτσο, σ' εκείνη την καλμοκαλιθάκι;... Τίποτε κωροκωπάρδες θα την εβχανε το καλοκαίρι και την άβησαν τώρα που χειμώνασε. Μη χάνεσαι άδίκως!... Άντε γύρισε, αν' τον καλό τών δρόμο για να φύγομε και θα κρηόση το κατόπιλο στη Ράμνα και θα μάζ πιούν και το κρασί.

Μά πού να σταματήση της άστυμαίας το λαγανόνό.

Μωρέ, γαιρινόνα, σου λέω, φημεται εδω! Μπορεί να εβνε και άγοιγοούρονο!... Πού ξεόςεις; Μπορεί σ' εκείνη την καλιθάκι να εβνε κνηγοί και να ψήνομε κνηγοί!... Τρέξε, Μανώλη, να προφάσομε. Μπορεί να είν' και χάν... Πού το έβροουμε!...

Χάν εδω άπάνω, στου Μπέλεσι την καρφή!... Τι θέλει εδω και τι να κάνη, τέτοια έποχή, χαζέ; Για τους λι...

Κοτόπουλο ψητό στον Πάρεδρο.

Ζευγάρι ταυρασιμένο κ' άχώριστο!...

κούς ή γιά τί άρκοϋδεις ; "Αΐνετο γάρσοε, σοϋ λέω !...
 — Μωρέ ή άρκοϋδεις και οΐ λϋκα τρωήν γουρνουάτοϋ φητό ; "Αχ, Θεέ μου, μιά μυρωδιά πού άνασταίνει !... Τρέξε, μονάχα νά προλάβου-
 με... Τό βλέπο τό χορδιό νά απογυμνωθί, σοϋβλιέμον, στή φρωτιά, ρο-
 δοδάκιμο, χροσαστημένο, μέ ξηροψημένες τίς πετσούλες του, σάν φύλλο
 από λήπιτα. Και στάζει ! Στάζει τό κακόμορο !... Τετράταχο, έν' τό
 έμοϋ !...
 Σάν βασιλιάς στό χρυσό τώ θρόνο. Μ' ένα λεμόνι κίτρινο στό στόμα
 του, και μέ πρόνεες έίλησες στή κοιλιά του !... Και βλέπω τή φρωτιά
 καταστραμένη, μπαμπατιά μ' αυτό τ' άχνίλη και ν' άχνίλη, γιατί άλλωστε
 δέν θά μοσχοβολούσε ως εδώ !...
 Παλάβωσε ού μούσους !
 — Πώς είστε ; Πώς ; Παλάβωσε !... Και βέβαια παλάβωσε !...
 Παλάβωσε από την πένα !... Παλάβωσε μ' από τή μυρωδιά !... Ζέ-
 ρες, πόσο καρπό έχω νά φρώ τέτοια χορδιό ; 'Απ' τόν καρπό, όπου
 μās στέλλαε εδω άπάντω στή έξορία του 'Αδάμ ! 'Αχ, Θεέ μου, άν
 είχαν και λίγη σαλατίτσα από λάχανο και λίγα ραπανάκια ! Θεός, 'Ο-
 λώλαχρ Θεός. Παράδεισος σοϋ λέω !
 — 'Εγώ σοϋ λέω, πώς σ'οτε χορδιό θά θροΐμε έκει μέσα, οΐτε τί-
 ποτε.
 — Κι' εγώ σοϋ λέω ναί.
 — Σταχηματίζομε άν θέλης.
 — Σταχηματίζω σ' ό,τι θές.
 — Τό σημερινό τό φαγητό.
 — Σάμφορον. 'Όποιας χάρης θά πληρώσει.
 — Ναί, άποιας χάρης θά πληρώσει τό φαί τοϋ άλλου και θά φάη ό
 άλλος από μωραή.
 Κοιθόνο τήν κουβέττα φτάσαν στό σανιδάκωλο και χτυπήσαν
 τήν πόρτα. Τώρα και στόν Μανώλη άρχισα νά μυρξή κάπα τ.
 — 'Έχει γουστο, εΐτε μέσα του, νά τήν έ-
 παθα !
 — Πούδ' έν' ;
 — Αουούστωμε από μέσα μιά χοντρή φωνή. —
 'Ο Κάτσος γάρσοε, κατά τόν Μανώλη και έ-
 κλάσε τό ένα μάτι του.
 — Τό βλέπετε ;
 — Καί έσπυρε νά άκάντησθ στή φρωτιά :
 — 'Εμείς.
 — Πούδ' σ'οΐς είστε, κύρι' έσείς οΐ σ'οΐς ;
 — Χωροφυλάκιο. 'Υπερησία έχομε.
 — Άνοΐξε τήν λακων και μίτησε.
 Δεΐτερ ή ο Κάτσος πρόσκλησθ δέν περιέμενε.
 Μά όταν κείσε μέσα σπαμάτσσε, σάν νά τον
 θρξέναι, άπαιώμισε μέ νερό. Οΐτε τξάρα έκει μέ-
 σα, οΐτε σιδεβα, οΐτε χορδιό πού νά στάζει,
 χροσασάκιμο, οΐτε σαλατίτσα λάχανο, οΐτε Πα-
 ράδεισος, οΐτε ραπανάκια, οΐτε παί Θεός !
 Τρεΐς - τέσσερες εΐζοναι, αφρονή τοϋ φυ-
 λακίου ένδον τών σιλαρίων, καθόντουσαν τρα-
 γήγρο, σέ ένα παλημοΐγαλο κειρατό, και κρι-
 τούσαν τά τσαροΐγια τους στό χείρι, από πάνω
 σάν νά τά έφηρναν... Πριν νά συνέλθθ ή Προβάτση, ή Τξάκης ρώ-
 τησηε :
 — Τι κανετε εδω, μωρέ παιδιά ;
 — Χωροφυλάκας είσαι και δέν βλέπεις ; Φυλάκειο στρατιωτικό εΐ-
 μαστε στα σίνερα...
 — Καλά, πέντε είστε μονάχα σέ τούτο τό φυλάκειο ;
 — 'Όχι. Μιά οΐ άλλα πάνε γιά σινούσιο. Μās λησιμόνησαν εδω πέ-
 ρα, νησιακός από προχθές και στέλλαε στα γύρω τά φυλάκεια γιά
 νά θροΐν- τίποτε νά άφήμε...
 — Καλά και τά τσαροΐγια τί τά κρατάτε γύρω στή φρωτιά ; Μήπως
 τά ψήνετε γιά νά τά φάτε ;
 Οΐ εΐζοναι δέν πρόφασσαν ν' άπαντήσουν. Θεμιονέμος ή Προβάτση,
 γιατί εδδε έλα τά γαστρονομικά του δινερα νά χάνωνται, είπε στούς
 εΐζόνους μέ θυμό, σάν νά τοίς έπιτωούσε, πού χορδιό έμύριζε και
 χορδιό δέν ύπώρχε.
 — Καί τό ψητό τό χορδιό, πού μοριζει εδω μέσα τί τό κανετε ;
 — Πού χορδιό ψητό ;
 — Νά εδω μέσα μās έσπασσε τή μίτη ή μυρωδιά !
 Οΐ εΐζοναι έγγελάσανε.
 — Πού γουρνό, δρέ χοροφυλάκιο ! Τά τσαροΐγια μας άλείβουμ- μέ
 γουρνουάκιό εΐζω, γιά νά μιν έθροσάσωμε τόσο πού πλάνω ή χι-
 μάσασε. Κι' έπειδή εινε παγωμένο τό λυώνωμο ληνόει στή φρωτιά...
 Θανάμινεθ' ό Τξάσης.
 — Παβότση μου, τού εΐτε, τό κέρδιό τό στοχημα.
 — Τίποτα δέν κέρδισης, Μανώλη.
 — Δεν στοχηματίζουμ. Άποιας κερδισει νά πίνθ σοϋ θέλει και νά
 πληρώσει ή γουμψοε ; Σάν υπερεβαθίσε στα Ποζόγια, θά μοϋ κάρμη
 τό τρωΐτζι... Αά πάω σοϋ θέλω και θά παθ.
 — Ναί, αλλά δέν εινε έτσι.
 — Πώς δέν εινε έτσι ; Στοχηματίζομε ή δέν στοχηματίζομε, άν
 θά θροΐμε νά άΐμε τίποτα εδω ;
 — Στοχηματίζομε... Στοχηματίζομε με αςε δ.π. θά σοϋ- νά φά-
 νεται θά δ.π. Δίνεσθ μου, λακων !... 'Ρωτή πλάκωθ... Κάτωσε β-
 αΐσε νά αΐσε, σοϋ θέτ πικνωμένο τσαροΐγια. 'Όπως έθ' με τ' χορηγού
 τουν πάλτα, θάνας νόστημα... Καλή βραΐξ λενών ! Μ' έρωτά σου και
 χαρά σου !...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Καλή άρχή ! 'Ελήφθη μιά έπιστολή μέ συνταγή τοπικού φα-
 γητού από τά Βοδενά παρά τής κυρίας Αικατερίνης Μασρικ...
 και τήν όποιαν δημοσιεύομεν κατωτέρω. Δεν έπρεπε όμως νά
 άφαίρουμε τά όλικά πού άφαίρυσσε κυρία Μασρικ... εΐνα νά
 μη γίνεται θ α ρ υ, όπως λέγετε, τό φαγητό. Διότι εάν άρ-
 χίσωμεν τοιούτου είδους άφαίρεσεις όλικών, τότε χάνουν πλέον
 τά φαγητά τήν τοπικική τους σφραγίδα, οΐτως εΐπεται. Πρέπει
 συνεπώς νά τό αποφεύγετε αυτό, προκειμένου νά άποτελεσθ
 μιά συλλογή γ ν η σ ί ω ν τ ο π ι κ ῶ ν φαγητών. Πιθανόν
 εΐς τόν ένα νά μη άρέση, λόγω χάριν, τό πολύ κρεμμυδι και στόν
 άλλον τό κόκκινο πιπέρι, θά εύρισκανται όμως και άλλοι πού
 τούς άρέσουν και συνεπώς δέν ήμπεραι κανει νά βασίζεται σέ
 δύο-τρεις γνώμες διά νά μαγειρξή έννα τοπικό φαγητό. Διερ-
 χόμενος κανει άπ τήν Μασσουάια, θά φάγη τήν Μπουγιαμπές
 τοπικό τής φαγητό και τό όποιο, σημειώτουν, εινε έλληνοκώτατο
 φαγητό, ή ελληνική κ α κ α θ ι α των παράδων- μίγνης
 και ή Μασσαλία δέν εκτιοθη από 'Ελληνας ; — ή Μπουγιαμπές
 δε αΐτή μέ τά διάφορα γυρνιμένα της, σερβίρεται με δασθ
 πιάτο ως σούπασ με ψάρι μέσα στό πιάτο. Εΐς τό Παρίσι όμως
 άν ζητήσετε νά φάτε και έκει Μπουγιαμπές, θά σάς σερβίσρουν
 τό ίδιο φαγητό από ψάρια κ.λπ. Όχι όμως από μορφήν σοϋ-
 πας, αλλά σέ ριχθό πιάτο με φρυγανίτες και τό ψάρι σκεπασμένο
 με σάλτσα πού γίνεται μέ τό ζουμί τής σοϋπας. 'Εν άλλοις λό-
 γοις, κολιός και κολιός, μά όχι από τό ίδιο βαρέλι.
 Τώρα, τό πώς θά βελτιωθών ποιητικώς
 και από τεχνικής άπόψεως τά φαγητά μας,
 άλα αυτά πού έχουν παραφθαρή δια μέσου
 των αλωνων, αυτό εινε ζητήμα πού θά ά-
 πασχόληση τούς μαγειρους τοϋ μέλλοντος,
 οΐτινες θά έχουν άποκτησει και πλείοτερας
 ερόδια. 'Ημεΐς πάντως πρέπει νά τούς τά
 διαφυλάξωμεν και τά παραδώσωμεν, όπως
 μαγειρεύονται σήμερα και α' γνώσεις των
 θά τούς δθηγήσουν νά κάμουν τότε τά προ-
 οβαίρεσεις πού πρέπει νά γίνουν.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ:
 Λακουδίτση — Βοδενών
 Γίνεται με κρέας από ζυγοδρι ή μοσάρι,
 κομμένο σέ μικρά κομμάτια. 'Αναλογία:
 Μιά όκά κρέας, δύο όκάδες κρεμμυδια σχι-
 σμένα στα τέσσερα, έπίσης έως μισό φυ-
 τζάνι λάδι, 3—4 πιπεριάς φρέσκες ή ξερές,
 μισή κουταλιά σούπας κόκκινο πιπέρι (όχι
 τό δυνατό, άν καιή πολύ βάζουμε λιγώτε-
 ρο) συριά μαύρο πιπέρι, μισή κουταλιά, ντομάτι άν εινε φρέ-
 σκη ως μισή όκά, μεπατέ μιά κουταλιά, έπίσης ανάλογο άλάτι,
 2—3 φύλλα δάφνη, μισή μασοδρι κανέλλα χονδρή, έννα ποτθρι
 κρουσί και μισό ποτθρι έρβι. Κλείνεται όλα αυτά σέ κατσα-
 ρόλα με καπάτι πού νά έφαρμόζη καλά και άφίνομε νά ει-
 γοθρράσουν έως ότου γινή τό κρέας και άπομεινη με όλίγη πυ-
 κνή σάλτσα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ: Τι θηρία πού σοϋ εινε οΐ... τυπωγράφοι ! 'Επρεπε νά
 δοσθ και χαριστική ή θ ο λ ή σ τον σουκαρέ Βαπέλ. Εΐς τό όπ' άρξ-
 609 τευχος !... έτσι τον... άπο θ α ν ά τ ω σ α ν άντι νά τον άπο-
 θαναιούσων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΣΥΝΕΧΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΥΜΑ

Δύο φημισμένοι Γάλλοι μυθιστοριογράφοι και άκαδημαϊκοί, ή
 Κλωντ Φαρρέρ και ή Πιέρ Μπενοά, έχουν άποσπυρθή, τόν τε-
 λευταίο καιρό, σ' ένα έξοχικό στίτι τοϋ Σαιν-Σερέ κι' έχουν
 πέσει μέ τά μοϋτρα στή δουλειά, συνεχιζόμενοι στενωάτα.
 Τι κάνουν τάχα ; 'Απολύοστατα συμπληρώσουν ένα έργο τοϋ
 'Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός, τό όποιο έμεινε άτελειωτό άπ' τόν
 συγγραφέα τά «Τριών Σωματοφυλάκων».

Οΐ δύο διάσημοι συγγραφεί τρέφουν τήν ίδια άγάπη γιά τό
 Δουμά και τό μυθιστόρημά του πού θά συμπληρώσουν θά εινω
 χωρίς άλλο έν' από τά φιλολογικά περιεργα τής έποχής μας.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ τό όπ' αριθμόν 1 τεϋχος τοϋ «Μπουκέτου».
 Τό Γραφεΐο μας πληρώνει τό τεϋχος αυτό — άρκει νά εϋ-
 ρισκεται εια καλήν οπωοδηποτε κατάστασιν—πρός 30 δραχ-
 μάς. Πληροφωραΐ στα γραφεία μας.

